Any I | Dijous 17 de desembre de 1925 | Núm. 4

La Nuri

SETMANARI PER A NOIES

16 pàgs. | Redacció i administració: Barbarà, 9.—Barcelona | 15 cènts.

UN CLAVELL AL TRON D'UN REI

... se'l deixà oblidat a un recó del rebost... (Vegi's la plana central)

VERITAT LAMENTABLE

En pensar el temps i les dificultats que costa l'aprendre pels sistemes antiquats, haveu desistit d'adquirir aptituds i coneixements que necessiteu per la posició social o professional que avui ocupeu o aspireu a ocupar.

No és pas tard si ja ho podeu haver

Però cal no esperar demà, si avui és possible. I avui ofereix el Liceu Dalmau, facilitats tals, que, a casa mateix, o, en les classes personals de qualsevol de les seves sucursals, podeu aprendre:

IDIOMES

de parlar i escriure perfectament anglès, francès, alemany, italià en 4 a 8 mesos.

ORTOGRAFIA

i correspondència general i comercial en els dits idiomes, i en català, espanyol, esperanto, en 2 a 4 mesos.

CAL·LIGRAFIA

manuscritura aristocràtica, comercial, ràpida, rodona, etc., en 1 a 2 mesos.

ARITMETICA

abreujada, per a totes les operacions de Comerç, Banca, Borsa, en 3 a 6 mesos.

TENEDURIA

de llibres de Comerç, Indústria, Banca, en 2 a 5 mesos.

ESTENOGRAFIA

i dactilografia, aplicables a tots els idiomes esmentats, en 2 a 4 mesos.

Ens escriu una alumna d'Armley (Anglaterra):

«Armley, 28 de juny 1923.—La present té per objecte comunicar-li que durant la setmana passada vaig provar els discs Lingvofono que li vaig demanar. N'estic meravellada, i espero que, gràcies a ells, aviat podré parlar el francès amb la mateixa facilitat que l'Esperanto. — Bàrbara Maden.» (Mestra.) (Traduit de l'Esperanto.)

Diu una alumna de Toledo (Espanya):

«Toledo, 13 de setembre de 1923.—Estoy muy satisfecha de haberme matriculado, pues es una comodidad grande el poder instruirse sin moverse de casa.—María González.»

—

LES ALUMNES DEL LICEU DALMAU SON ATESES INDIVIDUALMENT PER PROFESSORES DE DIVERSES NACIONALITATS.

Un secret del resultat fàcil que aconsegueixen les alumnes en les classes personals per a senyoretes, del Liceu Dalmau, és la rigorosa limitació del nombre d'alumnes en les classes personals. Adhuc en les classes econòmiques, el nombre màxim és de dotze alumnes, i permet d'atendre a cada una individualment, i fer-la progresar, independentment, tant com és possible, segons les condicions i circunstàncies personals de cadescuna.

En les classes especials no són acceptades sinó vuit deixebles, com a màximum.

Les classes particulars i a domicili, naturalment, són convencionals.

Les classes personals del Liceu Dalmau a Barcelona són ateses per les professores:

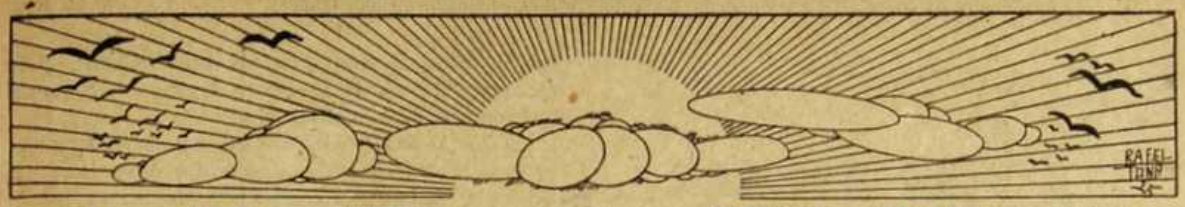
SRTA. E. ARCARONS.
SRTA. M.ª TERESA MIRET.
SRTA. CONCEPCIÓ ALGUERÓ.
MLLE. CÉCILE RITTER.
FREULEIN A. ROTHE.
MISS K. MC. HUGH.

Totes elles, ultra mestres titulars i batxilleres que són algunes, han estat especialment preparades per a ensenyar pels sistemes moderns del Liceu Dalmau.

No perdeu temps vacil·lant. Des de qualsevol grau de cultura podeu adquirir aquests coneixements, per l'eficaç sistema del

LICEU DALMAU

València, 245
Telef. 1845 G.
BARCELONA

ALBADES

L'alba és l'hora meva! No obstant, m'he desvetllat abans que aparegués el primer raig de la llum i no he vist la constellada diadema del firmament com altres nits; ni tan sols aquell darrer estel... que a trenc d'alba em commou sempre amb el seu esguard...

Els meus ulls, habituats de penetrar les ombres i de resistir l'enlluernament dels astres, han fet de sobte un bell descobriment.

Han albirat els cims encaputxats de blanc del Pireneu, del Montseny, i del meu Canigó; tots els planells i vessants es guarnien a corre-cuita de la règia i molsuda catifa immaculada; mentrestant, del cel gris de perla, amb cúpula de corba suau i un xic transparent, queia una espessa pluja de flocs de neu, com gesamins... i un eixam de petites papallones blanques i lleugeres, que tot volant es posaven per totarreu i deixaven una misteriosa claror i una estranya quietud sobre el paisatge...

Aviat, un punt de llum dàmunt la mar llunyana m'ha donat la sensació més viva del conjunt fantasmagòric que em circumda...

Dominant l'altura i les carenes, les serres i les valls, la nevada té quelcom de visió màgica i el solemnial repòs d'un gran silenci blanc!...

En sóc tan deudora de la meva sobtada feminitat!... Perquè em dóna les precioses facultats del sofriment, del goig, de la meditació i de... l'ensomni! Coses que «Flor de Neu», fada i enigma, no podia copsar... i avui... depura la visió natural del món i de la vida... fins a sentir els seus ritmes al fons de la seva contemplació!...

Així... miro la neu; és blanca, pura, dolça, suau, intacta; cau i preserva la terra fecunda del cers, de la glaçada i de tota mena de corrupció... Es la imatge de la vostra innocència encisadora, que us allunya del mal i de les seves insidioses temptacions quotidianes...

Que n'és de freda, la neu! El seu contacte és com una cremada fonda!...

També la púdica fredor és una aparença que serva encesos els afectes de la vostra ànima, de manera que no puguin contaminar-se de falsetats, egoismes, ni d'intencions perverses...

... ...

Aquesta «Albada» de desembre, tota neus, tindrà per vosaltres una promesa, una esperança i un gran sentit d'Advent!...

Prepara l'adveniment de l'albada més bella i la més matinera qui fou al món! El seu trenc serà al punt de la mitja nit... Emperò és tota claredats i harmonies; celistia, nimbes de llum... i grans estels pensivols!

Quin misteri davalla d'aquesta neu? D'aquesta neu qui encatifa les encontrades, bo i esperant la vinguda de la infantesa feta... Déu!

Veniu ara amb mi, per veure com, a l'horitzó, s'és feta una atmosfera més diàfana i més reveladora...

Mireu les cabanes i els palaus de la plana; les masies i les cases pairals; sota el mantell de neu i la boira, són... germanes; llur fumera ens diu... que la seva vida es manifesta gairebé igualment

I les esglésies i ermitatges; les torres gòtiques i els petits cloquers, qui, sota la gebrada, lluen com nimbades d'argent-viu, també porten en el seu esperit una aspiració semblant...

Els pobles i les boscúries; les muntanyes i les valls; la solana i la ubaga; les dreceres i els estanys; tot duu ja l'ondulant, la brunyida, la impoluta formosor de la neu... qui va cobrint, sota una clàmide augusta, totes les vulgaritats i foscúries!...

Deixeu-me ja als cims! Es el meu destí, aquesta solitud superba!... Aquest vibrant i corprenedor misteri de l'altura, qui en la matinada fredíssima irradiava un greu silenci blanc!...

Al pla i vora el riu s'endevina un puntet d'ombra que camina!...

Són unes figures petites que marxen de pressa sobre la neu!... Veig que porten caputxetes blanques i vestits de festa i grans braçades de grèbol i de galcerans de bales vermelles...

Es una colla humana que dóna vida i color al paisatge...

Es... La Nuri!!! La Nuri i el seu seguici... que van a la fira, cap a ciutat; a la vostra ciutat mediterrània!...

Flor de Neu.

La nou meravellosa

En Toni era un vailet tan curt de gambals, que els seus pares, gent pobra i rústega, havien de renyar-lo molt sovint. Era un xicot papanates, badava gairebé sempre, però, això sí, era un bon bordegàs, innocent com un anyell.

Els pobres pagesos haurien volgut tenir un fill que els ajudés a conreaur la terra. El seu goig hauria estat veure'l llaurar, cavar, segar i plantar; no sols els era vedada aquesta alegria, sinó que, si anava a pasturar el ramat, solia perdre sempre alguna ovella o xai; si poava aigua, li queia la galleda al pou, i arrencava dels camps de blat, enlloc del fruit que els ofegava, les espigues.

En Toni es desconortava; no podia fer-hi més, el pobre minyó; mancava de voluntat per a corregir-se.

Un capvespre d'estiu, en tornar, amb el cap cot, de fer un encàrrec del seu pare, en passar sota una noguera, va caure-li una nou als peus, tan rebent i a prop, que poc va faltar perquè no li fes un bony al front.

Anava a menjar-se-la, quan es recordà que li agradaven d'allò més a la seva germaneta, i tancà el ganivet, i anà per ficar-se la nou a la butxaca.

Llavors s'obrí la closca amb gran soroll, i sortí un homenet en miniatura, tan remenut i bufó, amb el seu capell punxegut, ple de picarolets, que semblava una joguina de porcellana. En sortir, es posà a cridar:

—Toni! Toni! deixa't de cabòries i creu tot el que et diré. Mira, ets un bon xicot, malgrat del que pensa la gent. Per això vinc a ajudar-te. En arribar a casa, dóna la nou a la teva germaneta, i guarda't a la butxaca la closca, que jo, per vigilar el teu treball, em quedaré dins. Fes de manera que res t'esporugui i... endavant. Creu-me, Toni, que no et sabrà gens ni mica de greu!

El bordegàs, ple de joia i esperances obeí el nan, i, després de donar la nou a la petita, es guardà la closca a la butxaca.

Des d'aquell moment, començà a treballar amb tan gran perfecció, que els seus pares no savien on posar-lo, de cofois que estaven, i tot eren lloances.

Mes, heu's aquí que un jorn, abans de la migdiada, que es trobava collint herba pels conills, va presentar-se-li un home vell, mig tolit, mort de gana i d'aspecte pobrissim, amb una barba llarga i quadrada, blanca, que semblava un pitet.

En veure'l, pensà tot seguit el minyó:

—No tinc res per donar-li.

L'esparracat, endevinant aquell pensament, digué:

—Dins la butxaca portes el que pot donar-me força, riquesa i felicitat. El silfo que s'amaga a la closca de la nou que duus a la butxaca pot servir-me a mi millor, molt millor que a tu mateix.

Toni restà uns minuts pensarós, amb un dit posat al nas, i reflexionà que, posant-hi bona voluntat, podia reemplaçar l'ajuda de l'homenet misteriós, i, portat del seu bon cor, donà la closca al vell.

Tot just la tingué a les mans, llençà, joiós, la crossa, es redreçà com un indiot i apretà a córrer com una llebre, tot esclafint a riure, mentre per una escletxa de la closca sortia una veueta fina, fina, que cridava:

—Desgraciat, Toni, què has fet? Com t'has deixat enganyar, caient en un parany tan groller; m'has posat en mans del més terrible dels meus enemics, En Broudeferro, el bruixot maleït. El teu bon cor, ben palès està, t'ha fet sacrificar el millor dels teus amics. Quina malastrugança, Toni. Com t'ho faràs, ara?...

I el vailet, astorat, foll de ràbia, apretà llavors, a córrer darrera el folló que s'emportava tot el seu tresor.

I Broudeferro, corre que vola, a passes de gegant, i En Toni, gambada ací, gambada allà, seguint-li les petjades. Però com les forces anaven minvant-li, l'home de la barba de pitet s'allunyava, s'allunyava, i a cada punt anava fent-se més difícil conservar la distància.

I, camina que caminaràs, dues jornades, dia i nit. El vell deturant-se, per menjar quelcom, i En Toni amagant-se on podia, per rossegar uns crostons de pa més secs que una pedra.

De tant en tant, la veueta fina, fina, arribava a les seves orelles:

—No et desconortis, Toni, apa! Hem de fer farinetes aquest malastruc. Paciència!

En passar sota una noguera que ombrejava bona part del camí, caigué en terra una nou que collí tot seguit el

bordegàs amb intenció de treure el fruit i guardar la closca i aprofitar una ocasió per canviar-la, sense que Broudeferro n'hagués esment, amb la que ell duia dins la butxaca.

Per fi, després de tant pujar i baixar, de tantes voltes i revoltes, arribaren davant d'un castell mig enrunat, niu de mussols, aranyes, rats-penats, rates i altres divertiments.

Era la demora del bruixot de les barbes, qui, ficant-se pel portal, manà alçar el pont llevadís, deixant amb un pam de nas, fora, el seu perseguidor, ran del vall, contemplant les granotes, els gripaus i les serps que dins les aigües verdes es movien.

Desesperat, trencà la nou. Dins, sols hi trobà un cuc.

—Poc, molt poc podrà ajudar-me aqueixa bestioleta—exclamà amb veu baixa.

—Perquè no?—respongué una veueta més prima que un fil de seda.—T'equivoques! Mira, torna'm a posar dins de la closca i llença'm més enllà de la paret... i no vull dir-te res del que veuràs.

A tot això, el castell s'havia iluminat sobtadament, i a través d'un finestral es veia una taula parada amb tota mena de minestra que per art d'encantament anà apareixent sobre les estovalles.

En Toni, seguint els consells del cuc, agafà la nou i va llençar-la dins el recinte amurallat. El «projectil» anà a parar als peus del porter, qui, més curiós que una dona, va recollir-la.

Mes veient, després d'oberta, que sols hi havia dins un cuc, tot empipat va llençar-la amb tal dalit, que anà a caure just al bell mig de l'ull dret d'En Broudeferro, que en aquell moment treia el cap per la finestra, per tal de veure si descobria el vailet.

El bruixot, espurnejant, com un foll, en sentir el cop de la nou que li feia un ull de vellut, baixà els esglaons de l'escala d'honor, de quatre en quatre, i caigué com una tromba sobre el seu porter, que en veure's escomès amb aquella fúria, es defengué.

En el més fort de la lluita, el criat pogué més que l'amo, car, agafant-se a la barba blanca de pitet, plum! cataplum!, el deixà d'una estrebada més pelat de cara que una bola de billar.

Llavors vingué el terratrèmol, el judici final. En el firmament i en la terra esclataren llamps i llampecs, retrunyí un tro esglaiador, s'esfondrà el castell amb el seu amo, els queviures i el porter, restant sols un munt de pedres en mig del camp.

Tot havia estat obra de la bestioleta, que fent que la nou anés a parar a l'ull d'En Broudeferro, promogué la baralla que acabà amb la barba blanca del bruixot, on residia tota la seva màgia, tota la seva força.

La closca, que s'havia quedat al cim de les runes del castell, llençà llavors un fum lleu, eixí de dins una veueta que deia «Anem» i d'un salt tornà a ficar-se a la butxaca d'En Toni.

En arribar al poble, l'homenet, eixint de la closca, digué al bordegàs:

—Ja ets prou espavilat, ara. Tens tot el coratge i voluntat per anar sol pel món. Ets tot un home, acabes de palesar-ho en les probes que vens de sofrir. Guarda les terres del castell. Les tens ben guanyades: el dia que facis vint anys, prendràs possessió de tan gran domini!... Mentrestant, treballa, treballa i aprèn de conrear la terra. Deixa't d'altres menes de cabòries. Treballa, creume, treballa, mira el sol de fit a fit, tots els matins en sortir pel darrera la muntanya, i acotxa't abans que sorti la lluna o llueixin els estels. Ets pagès, i si l'aire del matí és vida, l'alè de la nit és mort. Fes un dot per la teva germaneta, fes-li de pare quan no en tingui, i si així ho fas, enlloc d'ésser En Toni beneit i totxo, seràs En Toni viu, llest i feliç, enveja i admiració de tots.

I l'homenet, tot fent sonar els picarols petits de la seva barretineta, després de dir la darrera paraula, tornà a ficar-se dins la nou, i desaparegueren per l'aire.

MOSSÈN BORRA.

Es ven en el Kiosk de la Rambla
davant de la casa Cuadros

Judici de Salomó

COMEDIETA PER A INFANTS
EN UN ACTE

Personatges. — Jaume, Enriqueta, Marianna, Pepeta, Roser ; tots de 10 a 12 anys.
L'escena representa un jardí, amb cadires.

ESCENA PRIMERA

ENRIQUETA *(que entra per la dreta amb Marianna i Pepeta).*—I no la vas tornar a trobar?

MARIANNA.—No : la gossa de casa entrà un dia al menjador, furà tots els recons, veié la «Catarina», i, agafant-la amb les dents, apretà a córrer, talment com el llop féu amb la «Caputxeta roja» !

PEPETA.—Que dolenta !

MARIANNA.—I el més trist és que, per més que la cridava, Diana ! Diana ! Porta'm la nina, no en feia cas, i corria, corria, com si l'empaitessin !...

PEPETA.—Pobreta «Catarina» !

ENRIQUETA.—Potser va fer-la trossos !...

MARIANNA.—Potser sí, perquè la feia anar d'una manera !...

ENRIQUETA.—Oh ! Quin horror !

PEPETA.—Què mereixia, aquesta gossa?...

MARIANNA.—Ah ! No us penseu que no li vaig 'arreglar els comptes ! En tornar a casa, li va tocar el rebre ; i jo li deia : Què n'has fet de la «Catarina»? I la vaig lligar a la porta, i ella abaixava el cap i amagava la cua... com si se'n donés vergonya !... Era una escena còmica... A mi gairebé se m'escapava el riure...

ENRIQUETA.—De riure?... Després d'una cosa tan trista?...

MARIANNA.—Sí ; però, pocs moments abans, calia veure'm plorar i desesperar-me !

PEPETA *(a part).*—Les seves penes sí que duren poc !

MARIANNA.—A més a més, si voleu que us digui la veritat, la «Catarineta» ja feia temps que estava malalta de tantes reparacions... El Nadal que me la varen regalar, jo era molt petiteta...

ENRIQUETA.—I a més, la tenies molt oblidada !

MARIANNA.—Com que en tinc d'altres que són molt més boniques, que tanquen els ulls, que diuen «papa» i «mama» i que van vestides més a la moda !...

PEPETA.—Així, tant se val que l'hagis perduda !

MARIANNA.—Tant com això, no ! La tenia com la Ventafocs de les nines meves.

ENRIQUETA.—Vaja ! La «Diana» no ha fet res de l'altre món, en destroçar-la...

MARIANNA.—Sí, senyora, que ha fet : mal, molt de mal !

PEPETA.—Mira, jo estimo tant les nines noves com les velles !

ENRIQUETA.—I jo també !

MARIANNA.—Quan us dic que la «Catarina» estava feta malbé, i que mai no havia estat allò que se'n diu bonica, més ben dit, que era lletja... A més a més, era guenya !... No ho havieu vist?...

PEPETA.—Tot això són excuses !...

ENRIQUETA.—Quin poc cor que tens !

MARIANNA.—No, noia ! Em batega tan fort com a la primera ! Sé conèixer quan tinc raó i quan no en tinc ! I vaja, prou ! No en parlem més de la «Catarina»... Voleu fer-me aquesta mercè?... Acabariem per dir-nos el que no està bé i tot ! Anem a veure les flors del jardí... Són molt xamoses... I després berenarem.

ENRIQUETA.—Anem, Pepeta, anem ! *(Surten totes.)*

ESCENA II

ROSER *(que va vestida pobrament, amb quatre parracs, entra per la dreta, amb una nina als braços, qui tracta amb gran miraments.)*—Mira, amor meu, aquí tenim una cadireta ; ens hi asseurem, perquè estic cansada... No creguis que em pesis, no ; és el temps el que està pesat ; i a més, venim de fer una bona caminada ! *(S'asseu i lleva el vel que cobreix la nina.)* Que ets formosa, nina meva ! Si jo fos rica, et vestiria com les grans senyores ! Com t'estimo ! *(L'abraça.)* Ets la primera nina que he pogut haver !... Quina joia ! Abans havia estat el meu goig una nina de cartó, una «Pepa», amb cara vermella, que el meu pare em va esclafar, un dia, en asseure-s'hi a sobre ; va quedar feta una coca !... Pobre pare ! No va tenir temps de comprar-me'n una altra ! Quina alegria, el dia que aquella gossa et va deixar als meus peus ! Qui sap si et va trobar al peu d'algun roser !... Perquè ets tan bonica !... Desitjava tenir-ne una altra, amb tanta ànsia !... Mira, ara que t'he afillat, sentiria que me'n separessin ! No, no ho voldria pas ! Mare meva ! No perquè el teu vestit sigui una precoisitat, com si diguéssim : jo no n'he sabut més ; a més, ni sóc modista, ni tinc temps ; però t'estimo i t'estimo, tresor meu !

(Entren Enriqueta, Marianna i Pepeta.)

ESCENA III

MARIANNA.—Quin atreviment ! Mireu, aquesta mossa ! Com ha gosat entrar fins aquí? Oh, i encara s'hi asseu !

ENRIQUETA.—Es deu haver cregut que no feia cap mal. La reixa de l'entrada sempre és oberta de bat a bat...

MARIANNA.—I s'hi està com si fos a casa seva ! Molt bé, noia, molt bé !

PEPETA.—No siguis així, dona, també ! Deixa-la, pobreta !

MARIANNA.—Ara vaig a dir que la treguin !

ENRIQUETA *(agafant-la pel braç).*—No tinguis tan mal cor, Marianna ! Que no la coneixes?...

MARIANNA.—Es la primera vegada que la veig ! Sembla una captaire !...

ENRIQUETA.—Es òrfena ! Sols tenia pare ! La seva mare morí quan ella tenia un any... i el pare fa dos anys que és mort... Una parenta pobra, molt pobra, fa el que pot per mantenir-la i educar-la...

PEPETA.—Tinguis pietat, Marianneta !

MARIANNA.—Teniu raó, però deixeu que la renyi un xic : és el meu deure ! *(S'atansa a la Roser.)* No saps que no està bé entrar a casa d'altri sense demanar-ho?

ROSER *(alçant-se tota confosa).*—Senyoreta! He vingut amb el manobre que treballa a casa de vostè. Ell m'ha dit: Passeja't pel jardí, mentre jo faig feina...

ENRIQUETA *(a Marianna).*—Veus com no té cap culpa?

PEPETA.—Pobra noia!... Aprofita el permís que li han dat!...

MARIANNA.—Si és així, no dic res. *(A la Roser.)* A veure! Deixa'm la nina!

ROSER *(li lleva el vel).*—Oi que és bonica?...

MARIANNA.—Sí, molt bonica. Però aquesta nina no és teva. Prou que la tinc coneguda, i ben coneguda! Es la meva «Catarina»... i hauràs de tornar-me-la! Sents?

ROSER *(protegint la nina).*—Ai, no! No me la prenguis!

MARIANNA.—Com! T'hi negues? Ja ho veuràs, ara! Enriqueta, Pepeta, és veritat o no, que aquesta nina és la meva «Catarina»?

ENRIQUETA.—Si vols que et digui la veritat, no me'n recordo.

PEPETA.—Ni jo tampoc.

MARIANNA.—Doncs, jo dic que és la meva, aquesta nina!

ROSER.—Doncs, jo li dic, senyoreta, que no li dono!

ENRIQUETA.—Hi ha moltes nines que s'assemblen!

PEPETA *(a Marianna).*—Dona, no la facis plorar, pobreta!

MARIANNA.—Que em digui, almenys, on l'ha trobat!

ROSER.—Deixeu-me estar tranquila, amb la nina! Us ho demano per l'amor de Déu! Ella ja hi està bé amb mi!

MARIANNA.—Apa! Torna-me-la! Jo la vull!

ENRIQUETA *(a Marianna).*—Vaja, prou! No la turmentis més!

PEPETA.—Ets insuportable!

MARIANNA.—Vaig a cridar el jardiner! Ell prou se'n recordarà d'aquesta nina... i l'hi farà tornar ben de pressa!

(Entra en Jaumet, amb un capell de general, fet de paper, i un sabre de fusta.)

ESCENA IV

JAUMET.—Sembla que us baralleu! Què passa?

MARIANNA.—Saps on ha anat a parar la meva «Catarina»?... Mira! *(Indica la Roser, que té la nina abraçada.)*

ROSER *(a Jaumet, que s'atansa).*—Oh! No me la prenguis! Que jo l'estimo molt!

JAUMET.—No tinguis por, dona, no te'm menjaré! *(Alça el vel de la nina.)*

MARIANNA.—La reconeixes?

JAUMET.—No puc dir res! No me'n recordo gaire de la nina que dius.

MARIANNA *(ploricosa).*—Sembla que us hagueu reunit tots per donar la raó a aquesta carabruta! Però jo hauré la nina! Ja ho crec que l'hauré! *(Es llença, impetuosa, sobre la nina, per heure-la. Roser es defensa. Enriqueta la protegeix.)*

PEPETA *(a Jaumet).*—Tu! Descomparteix-les! Que no veus que acabaran barallant-se?

JAUMET.—Calleu! Tinc una idea! El gran Rei i savi Salomó, fill del Rei David, una vegada va haver de resoldre una qüestió entre dues dones que es disputaven un nen. I sabeu què va decidir? Partir-lo pel mig, de cap a peus, amb una espasa, i donar-ne la mitat a cada una...

PEPETA.—Quin horror!

JAUMET.—I sabeu perquè va fer-ho, això? Doncs, perquè així va conèixer la veritable mare de la criatura, qui, en veure l'espasa enlaire, preferí perdre el fill i que se'l quedés l'altra dona, que no pas veure'l morir partit com un be! *(Jaumet alça l'espasa de fusta.)* I ara vaig a fer de soldat de Salomó! *(Es posa entre Marianna i Roser.)* Tu, dona'm la nina, Roser! Ja veuràs com quedeu servides totes dues!

ROSER *(suplicant).*—Per l'amor de Déu! Pel que més t'estimis t'ho demano! No me la prenguis! No li facis mal!

JAUMET.—Vaja, prou discursos! Acabem d'una vegada! *(Arrenca la nina de les mans de la Roser.)* I perquè hi hagi pau, la vaig a fer en dues mitats iguals! A veure si així callareu!

MARIANNA.—M'està bé. Apa, corre, Jaumet. A mi em dones la meva part, i ja no diré res més.

(Jaumet alça el braç amb l'espasa.)

ROSER *(horroritzada, detura el braç d'En Jaumet).*—Gràcia! Gràcia! Per la mort de Déu! No ho facis! Ara us diré la bona veritat! La nina no és meva. Però tampoc crec que sigui de la senyoreta; a mi me la va deixar als peus una gossa que no sé d'on va sortir. La duia bastant feta malbé, per cert; jo, de la manera que he pogut, he anat restaurant-la i vestint-la... I ara me l'estimo tant, que no vull que ho facis, això que has dit! Abaixa l'espasa! Quedeu-se-la! Més m'ho estimo... *(Se'n va.)*

ENRIQUETA.—Vaja, Marianna, que et donen una bona lliçó!

ROSER *(qui encara no és fora).*—Adéu, nina meva! Tresor meu! Prou he fet per tu des de que vaig trobar-te! Sols vull que no et facin mal... Més m'estimo anar-me'n tota soleta i desconsolada...

PEPETA.—Encara no se't mou el cor? Vaja, Marianna!

MARIANNA *(a Jaumet).*—Dona-li la «Catarina»!... *(A Roser.)* Ja és teva del tot!

JAUMET *(torna la nina a la Roser).*—Té, agafa-la, i segueix estimant-la. Serà més feliç amb tu, que no pas amb nosaltres; aquí estaria dins d'una capsa, barrejada amb altres joguines velles, abandonada; aquí viuria com un rebuig; amb tu, li tocarà l'aire i el sol; val més que te l'emportis.

ROSER *(prenent la nina, amb joia).*—Oh! Moltes gràcies, senyoreta! Em permet que li faci una abraçada?

MARIANNA *(emocionada, li obre els braços).*—Sí, nena, sí; no sóc tan «terrible» ni tan «orgullosa» com algú es pot pensar! També tinc cor! Abraça'm, Roser! *(S'abracen.)* I ara, vina amb nosaltres, que berenarem plegats! *(A les altres.)* Ho voleu?

TOTS.—Sí, sí!

(Surten alegrament, i salten i dansen, agafats de les mans.)

TELÓ

Concurs de LA NURI

N'estem preparant un per primers d'any en el que hi podran concorrer totes les nostres llegidores. Aquest concurs demés d'entretingut serà instructiu, i sols precisarà tenir una mica de bon gust per poder obtenir alguns dels premis que oferirem. D'aquí poques setmanes en donarem mes detalls.

UN CLAVELL AL TRON D'UN REI

Estava quiet i tranquil destruint una serfilada de mostasses i el cuinat d'una fàbrica de conserves d'esparreca i de paquets de café, de sucre, de xocolata, I pam!, quan tothom hi pensava, es veié llençar a l'espai per una finestra, un bel silenci d'una gir freda; això és desagradable, i més, per aquell que no és amic d'aventures.

Això li passà a un pot buit de pasta de tomàquets que, en comprar-lo, una cuinera, el posà al fons del rebost, perquè no estaires una paperina d'ous.

La cuinera, després de treure-li la sang, això és la pasta del tomàquet, se'l deixà oblidat a un recó del rebost, ben aparisdet, sense sopa ni rebava. Pels gots. Allí, quiet, procurant no fer l'home, com els companys, que, fent ostentació de llurs perfums i llurs qualitats, no paraven mai d'anar i tornar.

Però després d'una vida tan tranquil·la, heus aquí que, una nit, entrà al rebost, amb una llumenera, la criada, com un llampec; el café, el sucre, les escarxofes, i les botelles, tot ho va remenar, i, en un rampell, veà el pot buit i, pum!, obrí la finestra i el llençà.

Remenes! Primer, li semblà que volava, després començà a baixar vertiginosament, fins que, rebent una trompada, es veié entre les teules, amb un fred que pelava, i una basca que no s'hi veia gens.

Quan més amoïnat estava el pot, veié dos punts de llum, grocs, dos fanals, al cim de la teulada, que es movien, i poc a poc anà perfilant-se, en el cel negre, la silueta d'un animalot que avançava amb molta parsimònia.

Quin fou a la vora, la reconegué. Era Miska, una gateta que tot sovint anava a ensumar per la cuina, a veure què se pescava. Aquestes excursions li havien valgut moltes disgustos, i per això havia posat mal gènit.

Veient-lo tan quiet, la gata començà a ensumar-lo. El pobre pot, espantat, no gosava moure's; tost sentí el bof del seu alè.

—No t'agrada?—digué una veueta esgarrifada.

Era un grill vell que havia sortit d'una esclletxa de la paret per veure què movia tant de soroll.

—Tanoca!—respon la gata.—Com vols que m'agradi una cosa tan lletja?

I per demostrar el seu menyspreu, d'un cop de pota llençà el pot per qui n'entri, que anà a parar a la vora mateix de la teulada, al caic si no cau, i anà a baix.

Aquest sab havia estat més poruc encara que el primer. Ara havia caigut a un pot, vora la casera d'un gos, un fox-terrier, qui, esparverat, sortí de la caseta lladrant i llençant-se sobre l'imprudent.

«Bobo» l'agafà, el féu rodolar, el tirà enlaire, el repenjué i el tornà a llençar, com si fos una pilota.

Quan n'estigué cansat, li donà un cop de morrió i, rodolant, anà a parar a un pilot d'escombraries.

Fet malbé, ple de bonys, quedà entre un os pelat un tros de plat de terrissa. Aleshores se sentí tranquil.

La nit no podia pas ésser més negra.

Només es veia un estel petitet dalt del cel.

D'una llunyeta n'eixia una mica de llum...

* * *

De sobte, una remor interrompé aquelles observacions, i aparegué una rata gran i un ratolí, que tot just començava d'ensumar.

Sens dubte cercaven queixom, l'ocser a ell mateix.

I el pot tornà a passar neules. No hi havia manera d'estar tranquil. Podia haver-hi desgràcies, però com a que li passava a ell, no.

Mentrestant la rata deia al ratolí:

—Ets inútil, Llardet! em sembla que aquesta nit tampoc no trobarem res que faci per nosaltres. Valdria més que enlloc de perdre el temps cercant el que no tenim, anéssim a dormir una ullada al rebost, i tornéssim a casa.

—I el rei? Què?—va fer el ratolí.

—Haurà de passar sense. L'altre rei, el vell, que fa poca dies va llevar-nos la ratera, s'acontentava amb quasevol cosa... i anàvem més bé.

—Puix, deixa'm que et digui—fa el petit—que avui em sembla que trobarem alguna cosa que ens faci peça, perquè ele criats n'han llençat molles que es poden aprofitar.

—A veure si el trobes, beneit!—contestà la rata, bo desanimat-lo.—Aquest matí he fet córrer una mica de formatge a la cuinera... que és més bo... Si trobes el que cerquem, to'l dare.

El ratolí ni mentres respon, enfilnat en cerca del que volia. En veure el pot, els ulls de la bestiola lluiren de goig.

—Ja em pots donar el formatge—grinyolà el petit. Ja he trobat el que ens convé. Mira, mira, és tot vermell, amb uns diboixos daurats. Que és bonic! Oh! Jo com desitjava el nou rei.

—Molt bé, noi!—diu la rata.—Però com hi farem per endur-nos-el a casa? Si el fem rodolar, morirà mama soroll, i «Bobo» es despertarà... I adeu, pot!...

—Ja hi sé com ho farem! Igual que quan fem córrer els ous.

I dit i fet! Llardet es posa d'esquena a terra, agafà el pot amb les quatre potetes i se'l posà sobre la panxa i diu a la rata:

—Apa! Aca, tira, nola!

I la rata, aprenent la cua del petit amb les dents, estirà i així feren el viatge més perillós de la seva vida, amb una por d'allò més que sortia «Bobo» i malmetés aquell carretó improvisat.

Per fi arribaren a port. Un soterrani on estaven reunits gran nombre de rates i ratolins, en magna assemblea, sota la presidència d'una rata, assegudi al marge d'una bota de vi, qui deia:

—Comprenem que un tron és necessari, indispensable, perquè un rei sense tron no és ningú?...

El pot sols pogué oir aquestes paraules del discurs reial, perquè Llardet, en entrar, el deixà a terra i es posà a cridar:

—El tron! El tron! Aquí el teniu!

L'assemblea es desfé com el sucre a l'aigua. La rata que discursejava era el rei en persona. En veure el pot, s'hi llençà amb tal força que va fer rodolar dos ratolins per terra.

Tots, rates i ratolins, s'arassaren al pot i es posaren a llegar-lo amb tant d'entusiasme, que en un tres i no res el deixaren més llustrós que l'argent.

Després, quatre rates-camàlics l'alçaren i el posaren sobre un tamboret.

—No, no m'hi agrada!—diu el monarca.

Els quatre camàlics el posaren sobre una taula.

—Tampoc m'hi escau!—fa el rei.—Poseu-lo damunt la bora del vi ranci.

El quatre camàlics l'hi posen.

—Tampoc m'hi agrada! El posareu sobre un barridet.

Enfoc li estava bé.

—No, no!—fa la rata-rei.

El posaren sobre un pitxell. El rei, per fi, troba que està bé, que fa bon efecte; i, sense perdre temps, s'hi posà, tot cofoi, mentre els súbdits se'l guaiten admirats.

I el pot veu com si'l miren censenars d'ulleta com punxes d'agulla.

El que havia enclaut l'assemblea era el lletreret que deia «Conserva de tomàquets»...

* * *

Albejava, fora, l'aquell món de rates i ratolins seguia encisat contemplant el tron, sense recordar que arribava el dia a corre-cuita, quan el rei vell, aparellat una massa negra que es llençà en mig de l'assemblea amb fragors de tromba...

Era «Bobo», qui, delxondit de malhumor, començava la cacera.

Feia de por, camas ajudeu-me, les rates i els ratolins, en un segon no se'n veié un per remei.

El fox-terrier, amb una lladruca qui estordaven, les empaitava per tot arreu: sota les botes, pels tinells, les tasses, per entremig dels cantirs, de les cadires esfondrades i altres objectes «detinu» que descansaven de les lluites de la vida... No va poder heure'n ni una. Fins al tron reial arribà la fúria del bon ca. I en aquella mena de pandemònium, de trifulga, estava a punt de veure's xiroplellat, com el pitxell, quan aparegué la cuinera amb el porter, que anaven a veure què passava...

El ca, en veure'ls, fugí; les rates i els ratolins encara s'amagaren més, i la calma tornà al soterrani...

El porter recollí el pot i altres objectes i se'n emportà a casa: una cuina ampla, soleiada, plena d'aquells i vaixella de tota mena, nets, lluent...

El pot, llavors, tingué l'esperança de trobar un recolnet tranquil per descansar; però es veia prou que el descans no era fet per ell, puix l'home, prenent una escarpra i un martell, féu semblant d'escoetre'l.

I així bo féu. I forada per aquí i forada per allà, li deixà la part de sota feta un garbell. Després, aquell home, li curà les ferides amb terra humida i calentona; i amb una mena de cosa com un tros de cordillet que duia un floc vermell a la panta.

En acabat l'home encara hi posà més terra a sobre fins omplir el pot, tal, que restà serenit.

En tornar a la raó, va trobar-se banyat d'aigua i acaricial del sol, installat en una finestra, entremig d'un test de romaní i un de genciana.

* * *

Un clavell vermell, gran, opulent, treia el cap i el deixavo penjar per assolelar-se millor; devegades, però, en rebre alguna empenta, ja es creia veure's altra volta enlaire.

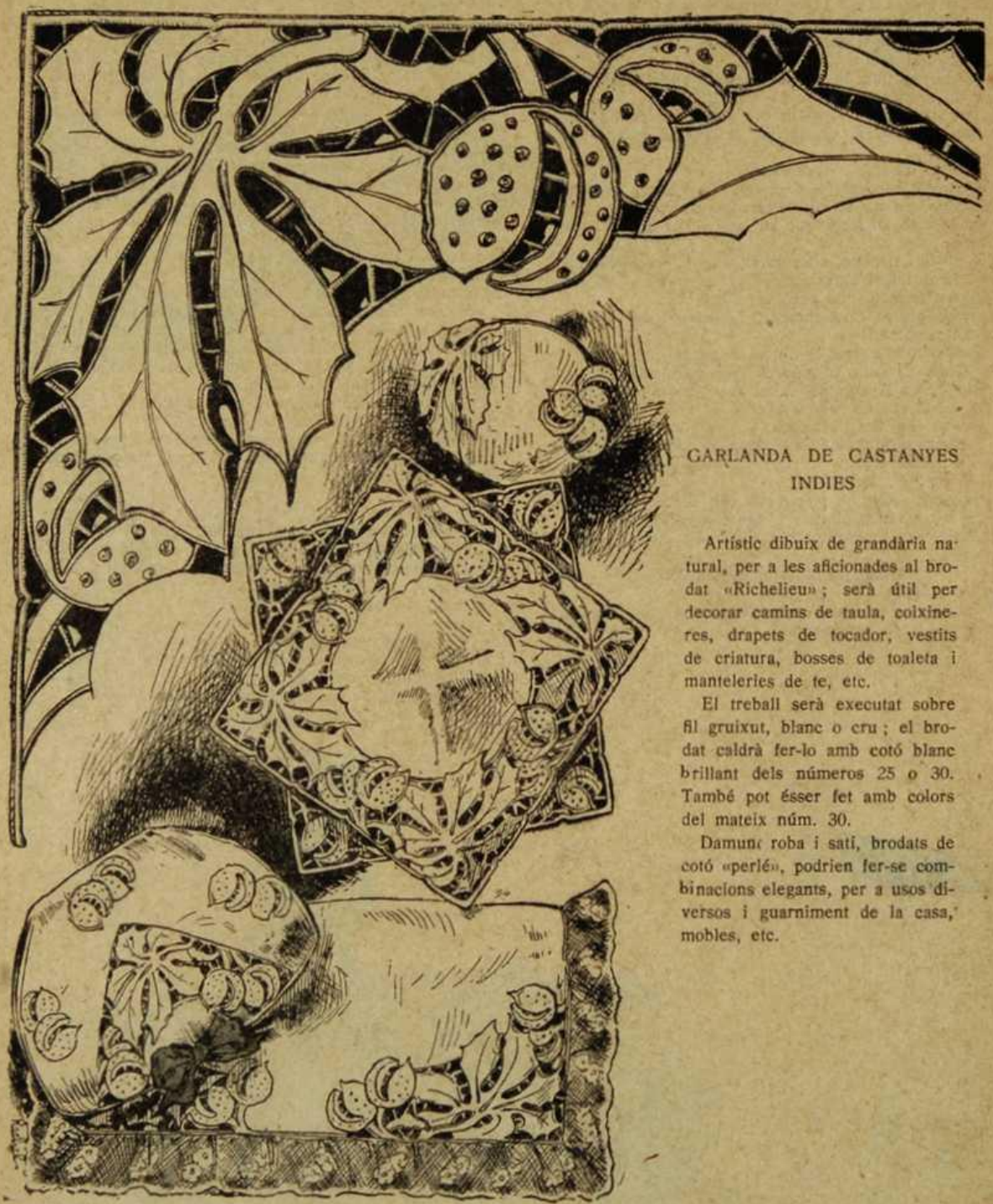
* * *

I així visqué molt de temps el qui fou tron d'un rei, i ara ho és d'un dels més formosos clavells de l'encontrada; fins que mori i l'arrenquin i el llencin i vagi a parar, fet fems, al camp o a un jardí altra vegada...

TRENCALOSQUES *Contaire*

LABORS

GARLANDA DE CASTANYES INDIES

Artístic dibuix de grandària natural, per a les aficionades al brodat «Richelieu»; serà útil per decorar camins de taula, coixineres, drapets de tocador, vestits de criatura, bosses de toaleta i manteleries de te, etc.

El treball serà executat sobre fil gruixut, blanc o cru; el brodat caldrà fer-lo amb cotó blanc brillant dels números 25 o 30. També pot ésser fet amb colors del mateix núm. 30.

Damunt roba i sati, brodats de cotó «perlé», podrien fer-se combinacions elegants, per a usos diversos i guarniment de la casa, mobles, etc.

ELS DARRERS FIGURINS

1.—Heus aquí una «serventa bonica». Vestit complet amb davantal de batista i ampla tira de malla. Falda de llana de color, i el cosset de pana més fosca; el coll i pitet de «linon» blanc. Mocadoret de seda llisa i agulles de fantasia al cap.

2.—Abriguet de «Kasha», de colors de moda, guarnit de pell fosca i la mànega de «Raglan». Botons de «Kasha» amb metall. Petit capell.

3.—Models pràctics d'hivern amb caputxetes; el primer és de llana de camell, amb voraviu de teixit més fosc i pelut. Butxaquetes de trau i atacats de seda-torçal.

4.—Paletot de caputxa de teixit dues cares escocesa i impermeable. Butxaques grans sobreposades.

"LA NURI" publicarà, dijous que ve,

Un Número extraordinari de Nadal

que contindrà :

"SANTA CLAUS", conte americà, pel popular escriptor ianqui Thomas Nelson Page.

"LA NOSTALGIA ERRANT", conte nadalenc, per la Comtessa del Castellà.

"RONDALLA DE NADAL", per Carme Karr.

"NADALENCA", El pessebre que a Déu més plau, per Eduard López-Nerin.

"PRESENT DE NADAL" conte.

"ELS INNOCENTS", comèdia.

"MES ENLLA DELS NUVOLS" novel·la.

EL NADAL A TOT EL MON, pel Comte de Carlet.

HISTORIA DELS PESSEBRES.

LES FIRES DE PESSEBRES, amb fotografies.

"CANÇO DE BRESSOL", de Mn. Cinto. pàgina de música.

Labors, Figurins: la secció "La Casa, la Taula, la Cuina", dedicada a aquesta Diada.

Donarem, amb aquest número, les primeres pàgines de la xamosa novel·la "Rosada d'istiu".

Els dibuixos seran fets pels celebrats artistes :

Lola Anglada, Prat, Vinyals, Ricart, Tona i d'altres.

32 PAGINES, amb COBERTES a 3 TINTES : 40 CENTIMS

devien portar al poble persones i equipatge : que tan bon punt s'havia enterat d'aquelles lletres, disposà el necessari, fent-se càrrec de què, per haber rebut amb retràs la carta, amb prou feines hi arribarien a temps ; i que, aparellat que ho tingueren tot, amb la mare d'En Fidel, havien eixit a corre-cuita per fer d'hora i guanyar el temps perdut.

—Doncs, ningú no ho diria—respongué En Fidel, fingint-se enutjat.—Dues ne fa, pel cap baix, que estem esperant el vostre adveniment.

—Dues?—preguntà el Blai, bo i obrint un pam els ulls, com esverat.

—Sí, dues, dues. Què penses?—afegí En Lluís, confirmant el manifestat per son company i dirigint-se al vell mosso que havia restat com atordit, amb la mirada clavada en terra.

—Pobrets ! Pensava en el fart de jaco que s'hauran fet els matxos que arrossegaven el cotxe.

Els dos companys esclataren en molt fortes riallades.

—No rieu, no rieu, *estuderes*, que això són faves comptades. A les quatre haveu eixit de Barcelona : son les deu. Si fa dues hores que esteu esperant, eren les vuit quan haveu deixat el cotxe. De Barcelona a la creu d'Ordal s'hi compten set hores d'aquelles que Déu ens en dó per comptar pessetes : les haveu fetes en quatre, i descomptant-ne mitja per fer pa i beure i mudar el dir a ca'n Romagosa, a ca'n Xells o a l'hostal de Vallirana... no et dic res si n'hi haurà hagut de «ducero, lucero, janarala, palagrina, diamante, «ñiño», «ñiño», i xurriacada que t'he dit. Mes, en fi, puix és tard i el sol pica, i missenyors desitgen arribar a casa, ànsia, Trumpitxu : a carregar el fato i fes-te compte que la somera ja no serà mai més un tros de ruc.

—Què voleu dir?—preguntà el mosso de ca'l metge.

—Es ben net, home, que portant damunt tota la ciència que s'enclou en els llibres que estudien els fills dels amos...

—Caratsus, si només portant damunt els llibres un hom aprenguès de lletra...

—Què faries?

—Desseguida me'ls carregava al coll, i en arribar a casa ja estava tant *destruit* com missenyor i em posava a fer de metge.

—Tens raó, com hi ha Nell ; mes no tinguis por, tu ro passaràs mai de mosso de peu. Au, atanea el ruc carreguem.

—No, la burra, no—digué En Lluís—, carrega'ls al matxo !...

—Si va ensellat !...

—No hi fa res, posa damunt la sella la sàrria de la burra i li carregarem els bultos.

—I si es nafra?

—Sutja i oli, i el curarem. Fes el que et dic ; que puix la casualitat fa que hi hagi un cavall magre i escamarlit, i un burro... o burra ; tant se val : no vui menysprear-la, per portar endavant mon intent.

El Blai s'arronçà d'espatlles, com si volgués dir : fem el que ens manen.

—Quina en portes de cap?—preguntà En Fidel.

—No ho endevines? No penetres, Heràclit amic, les meves intencions? No fores tu, en cas necessari, ampar del menesterós, auxili del dèbil, consol de l'afligit i desconortat? No vulguis, doncs, privar-me de la dolça satisfacció de veure't entrar triomfalment al poble on vegérem la primera llum, cavalcant en el rocí del respectable mossèn Ramon, en tant que jo, oprimint els lloms de la pacífica somereta, et serveixo d'escuder, disposat a confeccionar, en cas d'apuro i en un obrir i tancar d'ulls, millor que el mateix Cavaller de la Manxa, el bàlsam preciosíssim del lleig d'En *Blai*.

—Mare de Déu i que en té de «palica», i que en són de gats ! Què fem, doncs?

—No t'ho he dit? Mira.

I unint l'acció a la paraula, començà de tirar a terra la pell i la manta que es veia damunt la sàrria, i a afluixar la soga que la subjectava damunt del bast, manifestant amb això que la resolució que havia pres era absolutament irrevocable.

En vista del qual, el Blai, amb ajuda del «Trumpitxu», estengué una manta damunt de la sella del matxo, a fi i efecte d'evitar desperfectes ulteriors, resolt a posar sobre aquella la sàrria i carregar després els bagulsmaletes, els paquets de llibres i les barreteres. Mes com tots cridaven, i tots manaven, i ningú s'entenia, i l'un servava per un costat, i l'altre afluixava per l'altre, i volent apressurar-se no avançaven un sol pas, el Blai deixà la feina i anà a seure's als graons de la creu.

—I doncs, Blai, què hem de fer?—li digué En Fidel.

—Quan estigui carregat, ja m'avisaran.

—Sí, si ho feien tots com tu, em sembla que ja se ns hi pondria el sol.

—Ca, no ho creguis. Mira : quan jo era vailet, ja es veu, cosa de quitxalla : més m'agradava jugar a bola,

o a bitlles, o a pilota, o a qualsevol cosa, que anar a missa ; mes com que si me l'hagués jugada, el pare, que al cel sia, m'hauria fet ballar, a cops de corretja, el ball dels pastorets, encara que amb recança, hi anava, i aquella mitja horeta curta se'm feia tan llarga, que no s'acabava mai més. Un dia, tota la vida me'n recordaré : entro a l'església, i veig que ixen de la sagristia tres capellans arreu, amb ses casulles i bonets, i se'n van cap a l'altar tots drets i determinats. «Avui sí que en passaran via, pensava jo : tres per una missa, amb mig quart, llestos.» Sí, sí ; com si em diguessis Llúcia. Que és cas, cristians ! L'un per ací : l'altre per allà : a cada pas es topaven, i tot era agenollar-se i fer-se reverències, i anar de l'un costat a l'altre, i dir-se a cau d'orella el que devien fer i el que tenien de dir. Fillets de Déu, una hora batallera hagueren menester per deseixirse de la feina. «Ja està vist ; deia jo, tot sortint de l'església més cremat que un bitxo : com més són, més s'emboliquen», i d'aquell jorn endavant, quan veig que són molts en un afer, em clavo a jeure per no destorbar.

—Visca, visca, sapientíssim Blai—digué En Lluís, rient i picant de mans.—T'has explicat com un Sèneca ; i en paga i recompensa de ta discreta lliçó, aquí va un puro : és de tres i de l'estanc ; mes fes-te compte que els estudiants no els podem gastar de l'Havana... sobre tot a fi de curs. Si de pesseta en tingués, de pesseta te'l donaria.

—Vinga com sia i que Déu li pac, que més val d'estanc que d'escorça de cep o de fulla de patatera. I ara deixeunos sols a mi i a mon escolà, i veuran com en un dir Jesús ho tenim tot dispost.

I això dient, començà a descarregar el matxo.

—I ara, què fas? No n'eixirem d'avui !

—Perdoni, missenyor ; mes vull dir-li que a cop d'ull es coneix que a la universitat no n'ensenyen de carregar animals. Tal com ho havien apariat, y no s'ofengui, encara no hauria durat tant com el forn de En Corneri.

—Què vols dir?—saltà En Lluís.

—Res, que abans d'ésser a mitja baixada, sàrria, maletes, llibres, manta i barreteres haurien rodat per la pols.

—No vull dir això : allò que has dit d'En Corneri.

—Ah, ja estic : res, un mestre de cases buiner que amb prou feines sabia aixecar paret i es va alabar de què faria un forn. El que és ell, en sa vida se les havia vistes més cresques : no sabia per quin cap posar-s'hi ; mes furga d'ací, prova d'allà, al cap i al «ramatu», quan imadels ulls—, i en bona fe que, segons caminen, deuen sentir en nosaltres la flaire casolana... Magnific ! Sublim !—digué després.—Aquí tens reunides en breu compendi i en petita cavalcata, quatre de les més importants i notables espècies del gènere *equus*, respectivament representades pel cavallet del senyor Rector ; la mula de marxa de mon senyor pare ; la burra baia de casa teva, i l'*àsinus homo*, o mosso de peu del senyor metge, *il mio genitore*, més conegut per l'eufònic i significatiu nom de «Trumpitxu». Oh, i com es veu aquí la mà experta i experimentada de l'autor de ma existència, que en son afany de què sia digne fill del tal pare, no perdona medi ni ocasió perquè pugui aprofitar els coneixements en les aules adquirits ! Ell s'haurà dit : «caminant junt el bestiar, podrà fer mon Lluís detingudes i atinades consideracions que, indubtablement, temps a venir, li obriran de bat a bat les portes de les Societats que es consagren a la protecció dels animals, i les de les Acadèmies zoològiques d'aquest i de l'altre món.» Mes per avui deurà dispensar-me ; puix ja que guiant la rècua ve el mosso de casa teva, l'incomparable i inapreciabilíssim Blai i aquest no és de cap manera varietat de l'espècie, sinó exemplar sens parell d'enginy, agudesa i discreció, segur estic que més m'aprofitaran ses paraules i sentències, que quantes investigacions pugui fer, endreçades a esbrinar el perquè d'haver esmerçat els burros en orelles el que els cavalls gasten en cua i al revés.

—Però, home, és possible que no puguis parlar amb estimant el pròxim, i especialment les pròximes, com a sempre de bon humor?

—Matant a punyalades les penes que m'afligeixen sempre que em sento escomès d'un atac agut de *sindineritis* ; estimant el pròxim, i especialment a les pròximes com a mi mateix, sens distinció de blanques o morenes, rosses com un fil d'or, o de cabellera negra com l'atzabeja ; i treballant constantment perquè ja que ha de venir el mal temps, com més tardi millor.

Mentrestant, bèsties i conductors havien arribat al punt on esperaven nostres simpàtics estudiants, conversant de la manera que va referida, i l'honrat Blai, després de saludar-los fent-se enrera la barretina a usança de la terra, i dirigint-los paraules dolcíssimes, dictades pel més pur afecte, els manifestà que a punta de dia havia rebut el senyor metge la carta escrita per En Lluís, innovant-li, com de costum, sa vinguda en el cotxe de Vilafranca, fins a Ordal, on esperarien els animals que

Volguda fillola :

De manera que em dius que no tens temps per escriure'm? Pots creure que, sempre que sigui per motius com el present, me'n congratularé.

Jo també vull prendre part a la tómbola improvisada que dius que tindrà lloc aviat, i, servant l'incògnit més rigorós, penso barrejar-me entre la plèiade de les teves amiguetes.

Tot un grup de quart any de piano, reunit al voltant d'una «melodia» sentimental... I commovedora? Que n'és de bonic això !... I com us desitjo que l'èxit coroni el vostre projecte meritíssim !...

Ajudar els pobres, els tristos, els malalts, és una cosa bella i gran ; però encara ho és més, si aquests són... vells !

Aquest professor vellet, gairebé indigent, que deixa el seu modest recolliment, amb la cama tolida pel reuma i la seva miòpia incurable, és una figura melodramàtica ; i aquestes nenes—vosaltres—que aneu a millorar, a remeiar, la seva situació, tot continuant, amb ell, les lliçons, i installant-lo en un reconet amable, per omplir la seva caseta de coses útils i agradoses ; tot això m'ha semblat un poema !...

Però anem a la pràctica. Cada deixebla de quantes n'ha tingut el bon mestre contribueix amb un present o un obsequi que varia des de la cosa més senzilla a la més rara. Millor que millor ! Bona oportunitat perquè cadascuna «conquisti» de la persona més rica d'entre les seves amistats un «donatiu», en la forma que aquesta persona ho tingui per més convenient.

M'assegures que sou 57, així en xifres, les deixebles amoroses del senyor Quimet a l'Acadèmia ; doncs, bé, així sereu 114 les «donants», i tot resulta en benefici del simpàtic vellet.

Fins descomptant que algú us pugui decebre, potser involuntàriament, encara queda marge per una bona collecta.

Figura't que siguin mobles, robes, utensilis, diners ; tot serà plogut del cel, per ell ; i les seves benediccions us seguiran com una estela de llum...

Pel que fa a la tómbola, crec que produirà el que haveu calculat amb el teu pare i altres senyors. Les nines, els «bebès», construits per les mames i les nenes, i fins pels germans de les noies, arribaran a un nombre, si no fantàstic, prou per complir les demandes.

Avui, aquestes petites nines es fan en totes les formes : de paper arrissat, de drap, de seda, de cartó, de fusta, de granets de vidre, de ràfia, de llana i de guants vells ; fins es fan amb nous, glans, avellanes, clofolles de cocos, i alguna llegum seca ; és qüestió d'eines i de traça ; de paciència i de fantasia.

Es una bona idea la de rifar tot això a 0'25 cèntims i amb tots els números premiats, i de fer la rifa a casa d'aquests amics que em dius.

Aquesta petita tómbola extra-difícil darà molt més resultat que les que necessiten local propi i anunci de Premsa.

La casa d'aquests senyors, dius que estarà lluïdíssima i plenissima el dia de la inauguració. Si només de nebots i néts n'hi ha una colònia, figura't, amb tants «invitats», el públic que arribarà a reunir-s'hi !

I qui és que gosarà de refusar uns números de la «Rifa» als nens i senyoretes, en saber perquè són oferts?

Així, doncs, amunt i crits, i bona sort, sense oblidar, però, que al bon mestre li serà grat de rebre una bona pipa, i tabac per omplir-la ; també hi cap un casquet, ni que sigui turc ! per abrigar-se la «calvície» ; i a més, un canari groc i cantari, que ompli els seus matins de refilets i cantadisses, en aqueixa eixideta clara que vosaltres li heu preparat guarnida amb geranis i «enredaderes» i que serà l'encís dels dies de sol, de les matinades de primavera...

Suposo que m'explicaràs el resultat d'aquests preparatius tan alegres per a la vostra conspiració deliciosa...

Veig que la meva neboda Gabriela i els seus germans han «confeccionat» moltes «pubilles» i «hereus» de llana...

En el pròxim correo rebràs una caixa amb dotze parelletes de nines i ninos estil Lluis XV que us envia de rigorós incògnit, per a la Rifa del mestre, la teva

PADRINA.

Es ben sabut de tothom l'ordre que s'ha de seguir en servir els menjars. Sopa, «Hors-d'oeuvres», peix, carn i postres ; o bé, «Hors-d'oeuvres», arròs, o macarrons, o fideus, etc., peix, o croquetes, o altres fregits, verdura, carn, o altres rostits, etc.

Per la mateixa raó d'ésser conegut de tothom, no insisteixo en aquest punt ; mes sí en tot allò que pugui referir-se a un gran esmorzar o dinar, entengui's, aquests àpats, en el sentit que se'ls dóna a França, principal empori de tot el que es refereix a manducatòria.

Un bon esmorzar ha de servir-se com segueix : una tassa de «consommé», fred ; un servei triat i espléndid d'«hors-d'oeuvres», entre altres coses, meló ; un plat d'ous, o bé «canaloni», «epagetti», arròs, etc. ; un altre de peix ; un motllo de verdures, o una bona amanida i bifteces, «Chateaubriands», «rumsteks», filet al forn, aviram rostida, tot això amb patates fregides, o tòfones, o albergínies, o guisat amb tota mena de verdures—a la jardinera,— com ja veurem en el receptari. Per postres, un plat de rebosteria, de nata, crema, etc., bona fruita i formatge.

El dinar—que nosaltres en diem sopar—serà compost d'una sopa, un plat de peix, o un freeit ben variat, un entrant de carn o aviram, una bona verdura, o un plat fred, timbal de «foie-gras», de verdures, a la russa, i un rostit de filet o d'aviram. Els postres seran un gelat, amb bescuit o pastes, dues o tres classes de formatge, fruita, preparada amb gel, i licor, o maduixes amb doble-crema (flor de llet), i llaminadures.

Aconsello a les noies que aprenguin de fer un bon cafè ; una cullerada de postres, ben curulla, per tassa petita—no ha d'ésser mai una de gran,— i l'aigua ben rebullent, amb la qual s'escalda el cafè, que cal tenir a punt en un cassó o pot, tapat hermèticament, perquè no s'esbravi ; un cop escaldat, als pocs minuts, es passa per un colador de llana. De tan senzilla manera surt un cafè tan bo o millor que amb tota la munió de cafeteres que es veuen per bars i botigues. De les cafeteres, les millors són les de xiulet i les «Connard».

Amb el cafè, que és preferible servir en qualsevol altra estança que no sigui el menjador, se serveixen els licors, en copes capritxoses, que n'hi ha de centenars de formes i preus.

Insisteixo en aquest punt que cal tenir la idea de prendre cura que el cafè sigui, més que bo, excellent ; cosa gens difícil. Es, teniu-ho ben present, més perdonable un àpat regular amb un bon cafè per virolla, que un àpat excellent que acabi amb un cafè dolent fet de qualsevol manera...

TAILLEVENT.

CONTE ALEMANY

Una vegada, un gran artista, el qual desitjava conèixer el parer del públic respecte les seves obres, va concebre una pintura mural i invità tots aquells que desitgessin retocar el que millor creguessin necessari, a fi i efecte que l'obra fos del tot perfecta.

El públic acceptà, i no foren pas pocs els que senyalaren amb una petita indicació el lloc que hom creia no prou perfecte. L'artista prometé fer les *assenyades* correccions, després de la qual cosa fou cridat de nou el públic, el qual, aquesta vegada, felicitava l'artista i cadascú s'alabava d'haver contribuït a la perfecció de l'obra.

Mes l'artista no desitjava sinó conèixer les exigències i l'ignorància del públic i restà ben content i persuadit de la prova: la seva pintura mural no havia estat retocada per res!